

Den helige Mikael's dag

Predikan i Visseltofta kyrka, 30 sept 07

”Änglarna”

Matt 18:7-10

Ve dig, värld, med dina förförelser. Förförelserna måste ju komma, men ve den människa genom vilken de kommer.

8Om din hand eller din fot förleder dig, så hugg av den och kasta den ifrån dig. Det är bättre för dig att gå in i livet stympad eller ofärdig än att kastas i den eviga elden med händer och fötter i behåll. 9Om ditt öga förleder dig, så riv ut det och kasta det ifrån dig. Det är bättre för dig att gå in i livet enögd än att kastas i helvetets eld med båda ögonen i behåll.

10Se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små. Jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min himmelske faders ansikte.

Ibland reagerar Jesus med stor frenesi, rent av med hätskhet. Man riktigt hör hur upprörd han är mellan raderna. I versen innan dagens evangelietext börjar så säger han: ”Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bäst om han fick en kvarnsten om halsen och sänktes i havets djup.”

Det är långt ifrån den bild av den blide Jesus med ett lamm bärande på sina axlar och som lindar in allt han säger i bomull. En bild som kanske är ganska vanlig bland dem som gått i söndagsskola i sin barndom, en bild som man bara kan behålla tills man på allvar börjar läsa evangelierna. Då tror jag att man förr eller senare kommer till en punkt, då man antingen smäller igen bibeln och tänker att ”karl'n är ju inte klok”, eller så upptäcker man något i det kärva tonfallet, något som skänker en liv. Det är ju inte ja-sägarna som är de bästa rådgivarna utan de som osminkat talar om sanningen för oss.

På samma sätt var det för övrigt med lärjungarna. Vid en viss tidpunkt så började en hel del lämna Jesus, människor som tidigare hade följt honom. Det var när Jesus talade om att man måste äta hans kött och dricka hans blod för att få evigt liv. Ett tal som hans närmaste lärjungar försökte tysta ner: ”Sluta prata på det viset, ser du inte att folk lämnar dig”. Men själva lämnade honom ändå inte när Jesus frågade om detta så svarade de: ”Herre, till vem skulle vi gå, du har det eviga livets ord.” De som hade gett Jesus en chans och inte bara drogs till honom av ren nyfikenhet, de hade sett bakom den anstötliga ytan och upptäckt livets ord.

Även den här söndagen så har han ett liknande budskap, ett budskap som kan få oss, som vill tro på honom, att besvärat skruva på oss.

”Ve dig värld med dina förförelser” dundrar Jesus. ”Förförelser måste ju komma, men ve den människa genom vilka den kommer”.

”Förförelser måste ju komma” betyder det att det är förutbestämt, att vissa människor har blivit utsedda att locka andra i fördärvet. Nej, ingen människa är tvingad att begå onda handlingar, att ”förförelser måste komma” handlar nog snarast om et konstaterande, att vi lever i en värld där sådant förekommer. Vi blir ständigt utsatta för lockelser att avvika från Guds väg och de som Jesus riktar sin vrede mot är just de som vill och försöker locka oss att lämna gemenskapen med Gud.

Och så kommer då rekommendationen att riva ut ögon och hugga av händer och fötter. Jesus vill skaka om oss, han vill få oss att begripa att det finns inget som är viktigare än att se till att vi inte går förlorade.

Det finns faktiskt ingen i bibeln som varnar så mycket för risken att gå förlorad som Jesus gör. Precis som vi har ett fritt val när det gäller våra handlingar, har vi det också i förhållande till Gud. Jesus tvingade ingen att följa honom, de som gick lät han gå.

Men det som han gjorde var att han varnade och han skydde inga medel för detta, han skrädde inte orden för att få sitt budskap att nå fram. Att gå förlorad är den största olycka som kan drabba en människa, värre än att förlora en fot eller en hand.

Ändå tror jag att det är uppenbart att det inte är bokstavligt menat. För även om vi högg av oss armar och ben så skulle ju vårt hjärta med sina tankar ändå finnas där. Det är som Paulus skriver i 1 Kor 13: ”Om jag så lät bränna mig på bål, men saknade kärlek så har jag ingenting vunnit”. De onda handlingar som vi kan utföra med våra händer och fötter, när vi trampar eller slår på vår medmänniska, dessa handlingar är ju bara symptom på hjärtats avsikt.

Men ibland måste vi kompromisslöst visa ifrån allt som kan förleda oss, allt som kan locka oss bort ifrån Gud. Det kan innebära att man ibland måste säga nej till något hos sig själv, något som hör till ens egen natur, precis som en hand eller fot. Det kan vara bättre att offra något av ens frihet, hellre än att förlora hela friheten.

Jag tror att det är så vi ska förstå det Jesus säger: vilka avgränsningar är vi beredda att göra i vårt liv. Vill vi ha allt och inte avstå från något? Vill vi vara med på allt och inte missa något? Ja, det som vi famnar efter behöver kanske inte direkt vara något fel, men det är kanske där den största lockelsen ligger. Det är ju sällan som vi frestas att göra det som är uppenbart fel.

Fyller vi våra liv med allt annat än Gud så får han snart inte plats. Vart går vi med våra fötter, vilka handlingar gör vi med våra händer och vad väljer vi att se på eller att blunda för? Det är frågor som Jesus vill att vi ställer oss själva.

Det är för vår trygghets skull, för att han inte vill förlora oss som Jesus uttrycker sig som han gör. Medan vi ser till det här livet och vad det kan

erbjuda så ser Jesus längre. Han har hela evighetsperspektivet, och han vill samla alla kring sig, han som har kommit för att frälsa det som var förlorat.